

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 16	15. August 1909	58. Aargang

Tale

af Ældste Søren Rasmussen i Tabernaklet i Salt Lake City den 6. April 1909.

Brødre og Søstre!

Jeg føler mig meget taknemlig for det mig givne Privilegium, at tale til denne store Forsamling. Jeg har glædet mig overmaade i de forskjellige Møder i vor Konference over den herlige Aand, der har raadet i alle vore Sammenkomster. I den korte Tid, jeg skal tale til eder, beder jeg, at Herrens Aand maa inspirere mig, saa at jeg kan blive i Stand til at gavne baade mig selv og Andre.

Jeg har virket i den skandinaviske Mission i omtrent 3 Aar, og jeg kan forsikre eder, at jeg føler mig lykkelig ved atter at samles her med Herrens Hellige. Men jeg har ogsaa tilbragt en meget velsignet Tid, hvor jeg kom fra. Herren har været med mig og givet mig Opmuntring i mit Arbejde, og jeg fryder mig overmaade ved at være et ydmygt Kristi Sendebud. Det, vi benævne den skandinaviske Mission, indbefatter Danmark og Norge med 3 Konferencer i hvert Land. Omtrent 140 Ældster arbejde i disse, og jeg vil sige ligesom Broder Baliff, at vi kunde bruge flere, hvis vi havde dem. Der er mange Virkefelter, og vore Ældster møde i Almindelighed Venlighed; vi ere heller ikke der udsatte for Forfølgelse som i flere andre Lande. Det skandinaviske Folk er som Regel et godt, gjæstfrit og venligt Folk. Vore Ældster arbejde ihærdigt for at bringe Evangeliet til Menneskenes Børn. Alle vore Organisationer ere i trivelig Forfatning. Der findes 22 Søndagsskoler og 18 Kvindelige Hjælpeforeninger, samt Ungdomsforeninger, der alle

voxe og trives. Mere end 1000 ere indrullerede i Søndagsskolerne, og 1/3 af disse høre endnu ikke vort Samfund til; ligeledes ere 1/4 af Ungdomsforeningens Medlemmer Udenforstaaende. Dette viser, at disse Foreninger omfattes med særdeles stor Interesse; det er disse Organisationers Opgave at gavne Medlemmerne saa meget som muligt, ved at lede dem til det Rette i Ungdommen. Jeg erindrer netop nu et Tilfælde, der tiltrak sig min Opmærksomhed under min Virksomhed i den skandinaviske Mission. Paa en tidligere Mission blev jeg bekjendt med en ung Pige og hendes Forældre, af hvilke ingen tilhørte Kirken. Sammen med andre Ældster paavirkede jeg denne Familie, saa at de sendte deres Børn til vor Søndagsskole. Da jeg denne Gang kom tilbage, besøgte jeg Familien, der endnu stod udenfor Kirken. Pigen er nu en ung Dame, med hvem jeg fik Lejlighed til at samtale. Jeg spurgte hende, om hun vilde være saa venlig at besvare mig et Spørgsmaal, nemlig: „Er der ikke Noget i Deres Hjerte, som drager Dem tilbage til Søndagsskolen og til vort Folk? Svar mig nu oprigtig paa dette.“ „Jo, det er der i Sandhed! Jeg føler et stærkt Ønske efter at omgaas med eder Alle paany.“ Hun havde nemlig været nødt til at trække sig tilbage paa Grund af sine Forældres og Nærpaarørendes Modstand; om end Forældrene ere venligt stemte imod os, ønske de dog ikke, at hun skal forene sig med nogen af vore Organisationer. Ellers vilde hun være blevet Medlem af vort Sangkor saavelsom af andre af vore Foreninger. Saaledes har jeg ofte iagttaget, at den gode Sæd, der er saaet i Børns og unge Menneskers Hjerte, ikke let forlader dem, men hvis de ere ærlige mod sig selv, ville de med Tiden ledes tilbage til Kirken. Dette er i det mindste min Opfattelse desangaaende.

Øvrighedernes Optræden overfor os i de skandinaviske Lande fortjener kun Ros. De ere venlige mod os, og vi have ingen Forfølgelse lidt fra den Side. I Norge er der givet os Frihed til at holde Sørgegudstjeneste over vore afdøde Medlemmer med samme Rettigheder som Folkekirkens Medlemmer. Dette ere vi meget taknemlige for. Lad mig her sige, at vi have følt Guds Aands rige Indflydelse ved de Lejligheder, hvor vi der have afholdt Begravelser, og det almindelige Vidnesbyrd af Udenforstaaende har været, at disse Højtideligheder vare de mest højtidelige og indtryksfulde, de nogensinde have overværet. I Almindelighed afholde vi først Gudstjeneste, bestaaende af Sang, Bøn og Taler, ved Baaren i Kapellet, og efter at Kisten er sænket i Graven, indvies den af en af Ældsterne, og en eller to Salmer, passende for Anledningen, synges, og det med en Aand og en Følelse, der sætter alle Sind i Stemning.

Kort Tid forinden min Afløsning i Kjøbenhavn blev en ædel Søster, den Kvindelige Hjælpeforenings Præsident, begravet. En meget stor Venneskare var tilstede; mange af den tilhørte ikke vort Samfund; det

var fremragende og bedrestillede Borgere og Forretningsmænd; men efter at Sørgetjenesten var til Ende, udtalte de Alle deres højeste Beundring og hjertelige Tak for den Maade, hvorpaa Begravelsen var foregaaet.

Jeg har omtalt Friheden i Norge, men jeg er ogsaa glad ved at kunne sige, at vi nyde lignende Privilegier i Danmark. For alt dette ere vi meget taknemlige. Det glæder mig ligeledes at kunne sige, at vi have adskillige indflydelsesrige Medlemmer i Kirken; saaledes vil jeg nævne Broder F. F. Samuelsen, som er Medlem af Folketinget i den danske Rigsdag. Han har haft betydelig Andel i flere gavnlige Love, der ere vedtagne i Rigsdagen. Vi have ogsaa andre fremragende Medlemmer i Kirken i de skandinaviske Lande, og mange af den intelligente Del af Folket undersøge Evangeliets Sandheder. Vore Ældster udføre et stort og godt Arbejde. Det kan maaske siges, at vi tilsyneladende ikke kunne udføre saa meget som i Lande, hvor Folket ikke leve saa adspredte. I Norge findes der Hundreder af beboede større og mindre Øer, og det er vanskeligt, ja næsten umuligt at besøge dem alle. Ved vor sidst afholdte Efteraarskonference aflagde 2 Ældster Rapport om, at de havde besøgt 40 befolkede Øer, og 2 andre Ældster havde besøgt 19 Øer; de havde været i hvert eneste Hus paa disse Øer, og det tog lang Tid, da mange af Øerne ligge langt ude i Havet og kun een Gang ugentlig anløbes af Dampskibe, hvorfor Ældsterne ere nødte til at tilbringe en hel Uge paa Øen. Som Følge deraf kan det maaske faa Udseende af, at Fremgangen er ringe i saadanne Distrikter. Dog glæder det mig meget at sige, at Ældsterne udvise en ualmindelig stor Iver og Flid i deres Gjerning, og jeg vil lykønske Forældre og Hustruer til disse Mænd, som udføre et saa stort Arbejde i Herrens Vingaard.

Mine Brødre og Søstre! Jeg ønsker ikke at optage mere af eders Tid. Jeg glæder mig i dette store og herlige Arbejde, og mit højeste Ønske er at fortsætte paa Pligtens Sti, der vil lede mig tilbage til evigt Liv. Jeg har fuld Forvisning om, at Gud lever, og at Jesus Kristus er Verdens Frelser og Forløser, samt at Joseph Smith i Sandhed var en Guds Profet. Jeg veed, at Kirkens Autoriteter ere kaldede af Gud. Lad os derfor efterfølge Præstedømmet og gjøre vor Pligt. Lad os i Sandhed arbejde for Guds Sag. Herren velsigne eder alle i Jesu Navn. Amen.

Tankesprog. Menneskene ere lig Vine; Alderen gør de slette sure, men de gode bedre.

En „kristelig Begravelse“.

Af C. C. A. Christensen.

„Af Jord est Du kommen! —“
„Til Jord skal Du blive —!“
„Men af Jorden skal Du igjen opstaa!“

Denne Begravelses-Formular benyttes som bekjendt af lutherske og flere andre kristne Trosbekjendere, der udlede deres Afstamning fra den romersk-katolske Kirke, fra hvilken de har arvet denne Formular eller taget den med sig tillige med mange andre Skikke og Ceremonier, men saavidt jeg veed, er der ingen af Protestanterne, som paastaa, at Skikken eller Ceremonien er paalagt de Kristne som en sakramental Handling, der har nogen Betydning for Menneskene, enten her i Livet eller hisset.

Ved Tiltale-Ordet „Du“ spørger man uvilkaarlig: „Hvem taler Præsten til? — Er det til Liget, eller er det til den Aand eller Sjæl, som ikke mere er tilstede i Legemet, eller er det til Tilhørerne i Sørgefølget?“ — Der er ved saadanne Lejligheder vistnok kun Faa, som skjænker hele Ceremonien en alvorlig Tanke, endskjønt den bliver udført med en vis Højtidelighed og sædvanlig slutter med en Bøn — formentlig Fadervor — af alle de Tilstedeværende, som holde deres Hatte eller andet Dække for Ansigtet.

Med al tilbørlig Agtelse for den Sindsstemning, der besjæler de fleste nærbeslægtede Venner, som her tage Afsked med den, der maaske var dem kjærest her i Livet, saa er det dog sørgeligt at tænke paa den tilsyneladende ligegyldige Deltagelse i selve Ceremonien, der vises af næsten Alle. De Ord, der ovenfor ere anførte, give dog Grund til alvorlig Eftertanke, og det er for at henlede Læsernes Opmærksomhed paa de tre Sætninger hver for sig, at vi her ville tillade os at gjøre nogle Bemærkninger.

„Af Jord est Du kommen!“

Dette kan kun gjælde det afsjælede Legeme, thi „Støvet vender tilbage til Støv, som det var før“, men Aanden vender tilbage til Gud, hvorfra den kom. (Prædikeren 12, 7.) Dette er en luthersk-kristelig Bekjendelse, og den er ogsaa bibelsk. Sjælen eller Aanden bliver altsaa ikke nedsænket i Graven, men gaar til Gud igjen for at vente paa sin Skjæbne til Glæde eller Bedrøvelse, eftersom den Afdøde har gjort sig værdig her i dette Liv.

Aanden eller Sjælen kom fra Gud, som er vore Aanders Fader, og derfor tilbede vi jo Gud som vor Fader, der bor i Himlen. (Se Hebr. 12,9.) Jesus, som er vor Frelser, kaldes ogsaa „vor ældre Broder — den førstefødte af mange Brødre“ — „og han havde Herlighed hos Faderen, før Verden var. (Joh. 1. Kap. ligesaa 6. Kap. 38,62, 16 Kap. 28, 17 Kap. 5). Jesus var ikke den eneste

Sjæl eller Aand hos Faderen, før han kom til denne Verden og begyndte som det lille Barn ligesom alle andre Mennesker, men vor Fader, som bor i Himlen, havde mange andre Sønner og Døtre, som siden kom til Verden og erholdt de jordiske Legemer, der ere sammensatte af denne Jords Elementer eller Støv, og det er disse Elementer — Støvet — som blive til Støv igjen, og ikke Sjælen eller den udødelige Aand; denne vender tilbage til den Sfære, hvorfra den kom.

Profeten Jeremias begynder sin inspirerede Bog saaledes:

„Og Herrens Ord kom til mig saaledes: „Før jeg dannede Dig i Moders Liv, kjendte jeg Dig, og før Du udkom af Moders Skjød, helligede jeg Dig; jeg beskikkede Dig til en Profet for Folkene —".

Der kunde fremføres mange andre bibelske Beviser for, at Aandens eller Sjælens Liv ikke begyndte med det jordiske Legemes Tilblivelse, men var hos Gud, vore Aanders Fader, længe før det jordiske Liv begyndte, men vi tør ikke i denne begrændsede Artikel udbrede os videre for nærværende.

Angaaende den anden Sætning i Begravelses-Formularen behøver der ikke at siges meget, idet vi alle ville vide, at Legemets Bestanddele opløses og atter gaa tilbage til Jordens Støv paa naturlig Maade gjennem Forraadnelse.

Det er derfor kun om den tredie Formular-Sætning, at det kan være af Interesse at gjøre nogle Bemærkninger i Korthed.

„Men af Jorden skal Du igjen opstaa!"

Hvornaar? — og hvorledes? — Efter den lutherske Trosbekjendelse skal dette ske paa den yderste Dag, men en saadan Dag vil aldrig oprinde, efterdi Evigheden bestaar af Dage, som kun ere en Inddeling af Tid og Evighed, hvilket efter almindelig Forstand vil sige Uendelighed. Vi leve følgelig midt i Evigheden — netop nu og til enhver Tid — og dersom man hentyder til en vis Tidsbegivenhed i Fremtiden som den yderste Dag, saa er man endda paa det Uvisse angaaende dette Tidspunkt. Det er en almindelig Mening, at alle Mennesker, baade gode og ikke gode, paa denne yderste Dag ville opstaa af Gravene og føres til Doms, men i hvilken Tilstand de ville befinde sig i Tiden mellem deres Dødsdag og den yderste Dag eller Domsdag, er ikke tydeligt forklaret i vore lutherske Lærebøger — maaske fordi Lærerne ikke selv have noget klart Begreb derom — men der er Grund til alvorlig Eftertanke angaaende dette Spørgsmaal hos enhver Kristen og, for den Sags Skyld, hos alle Mennesker; thi vi gaa jo alle Døden i Møde.

At ikke alle Mennesker ville opstaa fra de Døde paa en og samme Tid, synes klart nok efter Apostelen Pauli Forklaring. Han skriver:

„Thi efterdi Døden kom ved et Menneske, er og de Dødes Opstan-

delse kommen ved et Menneske; thi ligesom Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristus.

Dog hver i sin Orden: den første Grøde er Kristus, dernæst de, som ere Kristi, udi hans Tilkommelse.

Derpaa kommer Enden, naar han har overantvordet Gud og Faderen Riget, naar han har tilintetgjort alt Fyrstendømme og al Vælde og Magt." (1 Korinth. 15. Kap. 21—24.)

Endvidere skriver denne Apostel:

„Men der maatte Nogen sige: hvorledes opstaa de Døde? og med hvordant et Legeme komme de frem? — Du Daare! det, som Du saar, bliver ikke levendegjort, dersom det ikke dør, og hvad Du saar, da saar Du ikke det Legeme, der skal vorde, men et blot Korn, være sig af Hvede eller anden Art; men Gud giver det et Legeme, ligesom han vil, og hver Sæd sit Legeme.

Alt Kjød er ikke det samme Kjød, men eet er Menneskets Kjød, et andet Kvægets, et andet Fiskenes, et andet Fuglenes; og der er himmelske Legemer, og der er ogsaa jordiske Legemer; men een er de Himmelskes Herlighed, en anden de Jordiskes.

Een er Solens Glans, en anden Maanens Glans, en anden Stjernernes Glans; thi een Stjerne overgaar den anden i Klarhed. Saaledes er ogsaa de Dødes Opstandelse."

Ved at læse det 20. Kapitel i Johannes' Aabenbaring finde vi en Beretning om Indførelsen af „Milleniet" eller den tusindaarige Fredsregjering her paa denne Jord under vor Frelsers personlige Bestyrelse:

„Og jeg saa' Throner og de, der satte sig paa dem, og Dom blev dem given; og deres Sjæle, som vare halshugne for Jesu Vidnesbyrd og for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke havde tilbedet Dyret, ejheller dets Billede, og ikke havde taget Mærket i deres Pande og paa deres Haand, og de bleve levende og regjerede med Kristus de Tusinde Aar.

Men de andre Døde bleve ikke levende igjen, indtil de Tusinde Aar fuldendtes. Denne er den første Opstandelse.

Dette viser tydeligt nok, at ikke alle Mennesker ville opstaa paa en og samme Tid, og tillige, at der vil være stor Forskjel paa den Grad af Herlighed og Evner, som de Døde ville være i Besiddelse af, naar de faa deres Legemer igjen, som vor Text udtrykker det:

„Men af Jorden skal Du igjen opstaa".

Søndagsskolernes Program for September 1909.

1. Klasse.

25. Lektie: Kong Salomons Dom. (1. Kong. 3. Kap.).
26. Lektie: Ananias og Saphira. (Ap. Gj. 5. Kap.)
27. Lektie: Den forlorne Søn. (Luk. 15. Kap.)
   Læren af disse Lektier er: Sanddruhed og Tilgivelse.

2. Klasse.

25. Lektie: Jesus græder over Jerusalem. (Matth. 23, 34—39.) Lær 39. Vers udenad.
26. Lektie: Jesus indstifter Nadveren. (Matth. 26, 17—29.) Lær 26. Vers udenad.
27. Lektie: Jesu Lidelser i Gethsemane. (Matth. 26, 36—46.)

3. Klasse.

25. Lektie: Paulus deltager i Brødsbrydelsen og opvækker Eutychus. (Ap. Gj. 20, 1—16.)
26. Lektie: Pauli Raad til Ældsterne. (Ap. Gj. 20, 17—38.)
27. Lektie: Paulus besøger Jerusalem. (Ap. Gj. 21, 1—26.)

4. Klasse.

25. Lektie: Aandelige Gaver. (Rom. 12, 4—8; 1 Kor. 12, 1—13; Jak. 1, 17.)
26. Lektie: Bøn befalet. (Luk. 18, 1; 21, 36; 22, 40—46; Phil. 4, 6; Kol. 4, 2; 1 Tim. 2, 1—8; Heb. 4, 16.)
27. Lektie: Sabbaten maa helligholdes. (2 Mos. 31, 13—16; 16, 22—30; 20, 8—12.)
   Belønning for at helligholde Sabbaten. Es. 56, 2—7; Jer. 17, 24—26.)
   Straf for at vanhellige Sabbaten. (2 Mos. 31, 14—15; 4 Mos. 15, 32—36; Jer. 17, 27.)
   Jesus, Sabbatens Herre. (Matth. 12, 1—13; Mark. 2, 23—28.)
   Sabbats-Aar. (3 Mos. 25, 2—7 og 20—22 Vers.)

Præsident Anthon H. Lund og Selskab

besøger de skandinaviske Lande.

Ovenstaaende Billede viser Medlemmerne af det Selskab, som i den sidste Maaned har foretaget en Rundrejse i de tre nordiske Riger. Navnene paa de forskjellige ere i nederste Række fra Venstre til Højre: Fru Emma Jenson, Fru Sarah Lund, Præs. Anthon H. Lund og Fru Romania B. Penrose. I øverste Række: Præs. Andrew Jenson, Frk. Eva H. Jenson, Fru Eleonora Reynolds, Frk. Eva Lund og Præs. Chas. W. Penrose.

Efter Løfte i „Stjernen" for 15. Juli ville vi her give en kortfattet Beretning om Selskabets Rejse i „gamle Norden"; kun maa vi beklage, at Pladsen i vort lille Organ ikke tillader os at skildre Detaillerne i den baade interessante og betydningsfulde Rejse af højtstaaende Repræsentanter for Jesu Kristi Kirke i Utah; men vi ville maaske senere fra Rejsen fremdrage enkelte Oplevelser og Iagttagelser, der kunne have almen Interesse.

Som meddelt i „Stjernen" Nr. 14, rejste Missionspræs. Jenson til Esbjerg for der at møde Selskabet fra England; men paa Grund af en Forsinkelse forandredes Ruten over Hamburg, og han mødte derfor først Selskabet i Fredericia Lørdag den 3. Juli, hvorfra Rejsen fortsattes til Aarhus, hvor de ankom om Eftermiddagen Kl. 5. Sammen med Selskabet ankom ogsaa Ældste And. J. Sørensen, Missionær i Skandinavien. De bleve modtagne af Konferencepræs. A. H. Andersen tillige med mange andre Ældster og fik anvist Ophold i Hotel „Skansen" nærved Udstillingspladsen. Aftenen tilbragtes sammen med de Hellige, der beredte Selskabet en meget behagelig Tid i deres Midte.

Den følgende Dag var Søndag og netop den amerikanske Grundlovsdag; i Forening med 1100 andre dansk-amerikanske Borgere deltog det hele Selskab i den storslaaede Fest, hvis Glansnumre fandt Sted i Udstillingens uhyre Hal, der var rigt og smagfuldt dekoreret i Dagens Anledning. Kronprins Kristian af Danmark med flere andre fremragende Mænd fra begge Sider af Havet talte til den store Forsamling. Saa meget vi end kunde have ønsket det, var der ikke Lejlighed til at repræsentere Utah paa nogensomhelst Maade. Om Aftenen afholdtes et godt Møde i vort eget Lokale, Borupsgade 12, hvor Præs. Penrose var den første Taler, med Præs. Jenson som Tolk. Efter ham talte Præs. Lund og Jenson.

Mandagen den 5. tilbragtes med at bese Byen og dens nærmeste Omegn samt Udstillingen, hvilket Alt var meget interessant, og Selskabet er meget taknemlig mod Br. P. S. Christiansen, der fungerede som Vært og Fører. Om Aftenen afholdtes et Møde med velfyldt Hus. De samme Brødre, som talte den foregaaende Aften, talte ogsaa her, og alle de Tilstedeværende følte sig rigt velsignede.

Tirsdag Formiddag afholdtes et Præstedomsmøde, hvor omtrent 60 Ældster fra Zion vare tilstede, og hvor de 3 Præsidenter gave mange udmærkede Raad, Lærdomme og Opmuntringer angaaende de Pligter og det Arbejde, som paahviler vore Brødre, der virke som Missionærer i disse Lande.

Om Eftermiddagen forlod Selskabet Aarhus og rejste til Randers, hvor der blev afholdt et udmærket Møde i en stor lejet Sal. Onsdagen den 7. fortsattes Rejsen til Aalborg, hvor Selskabet tog Ophold i „Afholds- og Højskolehjemmet". Aalborg er Præs. Anthon H. Lunds Fødeby, og for ham blev det derfor af mere end almindelig Interesse at gjense og besøge de forskjellige Steder saavel i som udenfor den gamle Stad, der for ham husede saa mange betydningsfulde Minder — baade af behagelig og ubehagelig Natur; men for hans Vedkommende kan i fuldeste Maal Ordsproget passe: „Naar Enden er god, er Alting godt". Br. Lund er et højttalende Exempel paa, hvad Ydmyghed og Tro i sand Gudsfrygt kan bringe det til: Den 15. Maj 1856 blev han ind-

lemmet i Kirken ved Daab; han fyldte netop den Dag 12 Aar. Nu, 56 Aar senere, kommer han — sandsynligvis for sidste Gang — tilbage og det i Egenskab af En af det øverste Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Hvilke forunderlige Følelser maa ikke have fyldt en saadan varmhjertet, hengiven og taknemlig Mands Sjæl! Intet Under derfor, at de i Pressen averterede Møder fyldte det smukke Forsamlingshus i Valdemarsgade Nr. 2 til Trængsel. Et kortfattet Referat af Møderne fandtes i sidste „Stjerne".

Præs. Andrew Jenson, som er født nogle Mil fra Aalborg, benyttede Lejligheden til at vise sin Hustru og sine Døtre det Sted, hvor han først saa Dagens Lys, og om hvilket han som ung Missionær i 1873 skrev:

„Der laa den midt i Dalen, den gamle, kjære Braa,
I hvilken stod min Vugge, og først jeg Dagen saa;
Her saa's de gamle Høje, her laa den smukke Eng,
Hvor Køer og Faar jeg vogted' og legede som Dreng."

Ogsaa for ham blev Anledningen betydningsfuld og minderig, og for ham var Evangeliet bleven den „kostelige Perle"; thi ved Loyalitet mod dets Forskrifter og utrættelige Flid i sit Kald kan han nu skue tilbage over et langt og nyttigt Liv, siden han for 50 Aar siden som 8 Aars Dreng indlemmedes i Kirken; ogsaa han er et Exempel paa, hvad det er at „sætte Mærket højt og stævne dertil". Efter at disse minderige Steder vare besøgte, tog Selskabet Afsked med Ældsterne og de Hellige i Aalborg og ankom Fredag den 9. til Frederikshavn, hvorfra de med Dampskib fortsatte Rejsen til Gøteborg, Sverige, for med Jernbane at naa Kristiania, Norge. Selskabet opholdt sig Eftermiddagen og Natten over i Gøteborg, hvor de mødte flere af vore Missionærer og besøgte en Del af Stadens mange Seværdigheder.

Lørdag Morgen fortsattes Rejsen over Trollhättan til Frederikshald, Norge, og videre til Kristiania, hvor de ankom Kl. 4 Eftermiddag og bleve hilste Velkommen af en stor Skare af varmhjertede Ældster og Hellige, som anviste dem Opholdssted i Frøknerne By's hyggelige Hotel, Carl Johansgade Nr. 20. Omend lidt trætte efter den 223 eng. Mil lange Rejse, deltoge de dog samme Aften i et udmærket Præstedømsmøde, hvor Hovedtalerne vare Præs. Lund og Penrose, ligesom ogsaa Præs. Jenson og Konferencepræs. Berg gjorde nogle Bemærkninger.

Torsdag den 11. overværede Præs. Lund og Jenson Søndagsskolen om Formiddagen og talte en kort Tid til Børnene. Om Eftermiddagen og Aftenen afholdtes Møder. Det store, elegante Lokale var aldeles overfyldt af opmærksomme Tilhørere, baade Hellige og Fremmede, og en sand Feststemning herskede under disse Sammenkomster, hvor saa mange af Herrens fremragende Tjenere vare til Stede. Koret under Ældste

G. Walter Christophersens Ledelse gjorde udmærket Tjeneste og hævdede sit Ry som Europas bedste Organisation i Kirken af den Slags. Længe vil sikkert Mindet leve om den store aandelige Fest, som her beredtes de Sidste-Dages Hellige og deres Venner i Norges Hovedstad.

Mandagen anvendtes til at besøge seværdige Steder, blandt hvilke maa nævnes St. Hanshaugen, 280 Fod over Havfladen, med sit yndige terasseformede Parkanlæg og en Mangfoldighed af Træer, Buske og Blomster. Øverst er anlagt et smukt Vandbassin og nedenfor, paa en planteret Plads, er Norges Æventyrkonge, P. C. Asbjørnsen, foreviget i en Broncestatue. Endvidere maa nævnes den nu snart verdensberømte „Holmenkollen", som ligger 1000 Fod over Havet, og hvorfra der er en eventyrlig, underskjøn Udsigt over Staden og Fjorden med dens Hundreder af Øer og Holme.

Samme Dags Eftermiddag forlode de 3 Præsidenter Kristiania og overnattede i Drammen, i Missionærernes Hovedkvarter, Thornegade 13; derfra fortsatte de Rejsen til Bergen. Vejen dertil er lagt gjennem meget romantiske Egne: her ses bølgende Kornagre, varme, drømmende Fjorde og højere oppe evig Is og Sne; det Hele frembyder et sandt Rundskue af Norges afvexlende og rige Natur. Banen fra Gulsvik til Bergen er omtrent 218 eng. Mil lang og overmaade interessant med sine mange Tunneller; den stiger til en Højde af henimod 5000 Fod. Paa denne Strækning har den moderne Ingeniørkunst sikkert haft rig Lejlighed til at vise sin Dygtighed. Nedfarten paa Bergenssiden var storslaaet og herlig. Ankommen til Stationen i Bergen modtoges Brødrene af Ældsterne, som virke der, samt af en stor Flok Hellige, som med hjertelige Haandtryk bød dem Velkommen. Det var jo ogsaa første Gang i den norske Missions Historie, at 2 af Herrens Apostle havde aflagt Besøg saa langt mod Nord.

Den følgende Dag afholdtes først et Præstedømsmøde og om Aftenen et vel besøgt Møde i et af Byens bedste Lokaler, hvor Præs. Lund, Penrose og Jenson talte. 14 Zionsældster vare til Stede, foruden de besøgende Brødre.

Torsdag Morgen tiltraadtes Tilbagerejsen til Kristiania ad samme Rute som Henrejsen, og de ankom til Hovedstaden lidt efter Midnat, meget trætte efter den lange og besværlige Rejse.

Her forandredes Programmet saaledes, at Præs. Penrose og Jenson med Familier rejste til Trondhjem, medens Præs. Lund med Familie rejste direkte til Stockholm, da vigtige Forretninger krævede hans Nærværelse der. Det reducerede Selskab forlod Kristiania Fredag Eftermiddag. Efter et hjerteligt Farvel med de Hellige ved Jernbanestationen dampede Toget afsted i det mest straalende Vejr, og medens Solen kastede sit Aftenguld paa de vexlende Landskaber langs Norges største Pulsaare, Glommen, glædedes de Rejsende ved at se, at Dagen ikke kunde dø,

men at Lyset endog ved Midnatstid var saa stærkt, at man med Lethed kunde læse det mindste Tryk i en Bog. Næste Morgen naaede de Trondhjem efter at have tilbagelagt 348 eng. Mil igjennem Norges rigeste Dalføre.

Ved Stationen bleve de budt Velkommen af Konferencepræsident Søren Andersen, som førte dem til „Missions-Hotellet". Resten af Dagen anvendtes derpaa til at besøge nogle af Seværdighederne i denne 1000 Aar gamle Stad. Blandt disse er Domkirken og Munkholmen. Kirkens ældste Del bleven bygget af Olaf Kyrre i Aaret 996, altsaa for mere end 900 Aar siden, og anses som Bygningsværk for at være et af Skandinaviens skjønneste. Alle Norges Konger ere blevne kronede i denne lige fra den Tid, da den blev opført, og indtil nu. Munkholmen er en lille Ø, 3 eng. Mil ude i Fjorden, hvor et Benediktiner-Kloster blev grundlagt i Aaret 1028. Den er senere bleven bekjendt ved, at den begavede danske Statsmand Peter Griffenfeld holdtes fængslet der fra 1680 til 1698 som Følge af Intriger fra misundelige og hadefulde Rivaler ved Christian V.s Hof i Danmark.

Tre udmærkede Møder afholdtes Søndag den 18., det ene i en mindre Hal, de to andre i et af Stadens rummeligste Lokaler. Talerne vare foruden Præs. Penrose og Jenson tillige Søstrene Penrose og Jenson. Præs. Jenson fungerede som Tolk for de Engelsktalende, og hans Døtre oplivede Møderne ved at spille og synge udvalgte Stykker i det engelske Sprog. Et udmærket Præstedømsmøde blev afholdt, hvor 11 af de arbejdende Ældster vare til Stede, og Alle følte, at de havde modtaget ny Styrke og Opmuntring til at fortsætte deres Virksomhed.

Mandag den 19., Kl. 8 Morgen, gik Selskabet om Bord paa det smukke Dampskib „Erling Jarl" for at paabegynde den egentlige Tur til Midnatssolens Land. Ældsterne og de Hellige vare mødte for at sige Farvel, og da Skibet kastede los, sang baade de i Land og de om Bord: „O Du, Zion i Vest", hvorefter et tredobbelt Hurra lød for Amerika og et lignende for gamle Norge. Udsejlingen af den stolte Trondhjemsfjord var storslaaet, og hvert Hjerte fyldtes med Fryd over den herlige Kystnatur. Den følgende Nat havde de Lejlighed til at se de berømte Bjerge „Torghatten" og „de syv Søstre".

Tidligt om Morgenen den 20. passeredes den underfulde Ø, Hestmanøen; omtrent samtidig passeredes Polarcirklen, og ved Middagstid naaedes Bodø, hvor der gjordes et kort Ophold. Derefter sattes Kursen mod Nord med Lofotøerne i Vest. En af de Rejsende sagde, at Kystsceneriet der mindede meget om Samoa-Øerne. Rejsen fortsattes stadig mod Nord med et Anløbssted her og der. Det var om Dagen en Del skyet, men henimod Aften klarede det op, og Kl. 10 saa' de Solen i sin fulde Glans, hvilket for den uvante Beskuer var et enestaaende Syn.

Skibet havde i Nattens Løb stadig arbejdet sig frem; da Morgenen

kom, befandt det sig i Nærheden af Tromsø, og Kl. 10 laa det rolig i dens lune Havn. Præs. Andersen opsøgte derpaa Ældsterne Ingvatt G. Henriksen og Leo M. Greenhalgh, som arbejde i den Del af Vingaarden; det var et velsignet og glædeligt Møde for Alle, og det virkede som en velgjørende Hilsen fra Hjemmet i det „fjerne Vest“ at trykke saa sjældne Besøgendes Haand i det „kolde Nord“. Det var en behagelig Overraskelse for de Rejsende saa nær det kolde Ishav at se Naturen i sin smukkeste Sommerdragt. Sommeren er saa højt mod Nord kun kort, men til Gjengjæld saa meget smukkere. Efter en Times Ophold sattes Kursen mod Hammerfest, Verdens nordligste By, hvor Skibet kastede Anker for et 3 Timers Ophold. Denne Tid benyttedes til at bese den lille, travle By, hvor Atmosfæren i vid Omkreds er fyldt med Lugten af Tran og Fisk. Disse Handelsvarer udføres nemlig i betydelige Mængder til Rusland. Ved Midnatstid gik Selskabet om Bord, og Rejsen fortsattes. Kl. 6 næste Morgen befandt Skibet sig ved Nordkap, Europas nordligste Punkt; ved Kaptajnens specielle Velvillie kom man dette Punkt meget nær for at give de Rejsende Lejlighed til at iagttage det paa saa nært Hold som muligt. Rejsen fortsattes, og Kl. 6 Eftermiddag naaedes Vardø. Her gik Selskabet i Land for at afvente Skibets Tilbagekomst fra Vadsø og Kirkenæs. Imedens opsøgtes Ældsterne Heber J. Hansen og Karl J. Knudsen, der arbejde som Missionærer der. De ventede ikke at se Utahfremmede saa langt Nord paa, hvorfor Overraskelsen var saa meget mere glædelig, og inden længe var Selskabet meget „koseligt“ indlogeret i Byens nette Hotel „Vardø“, hvor den Rejsende altid nyder en udmærket Behandling.

Fredag den 23. oprandt og fandt de Rejsende i bedste Velgaaende, styrkede paa Legeme og Aand efter en god Nats Hvile, og i Løbet af Dagen besaas Byen, og Besøg aflagdes hos det eneste Medlem af Kirken, som findes i den By. Det er Søster Marie V. Kofod. Selskabet besaa ogsaa den gamle Fæstning Vardøhus, anlagt 1310. Et Vagtmandskab paa 30 Soldater gjør Tjeneste der endnu. Fæstningens Kommandant, Major M. C. Arnesen, mødte de Rejsende med den mest udsøgte Elskværdighed, gav dem historiske Oplysninger og viste dem de saa Kuriositeter, som fandtes der. Ifølge et Avertissement i Byens Avis „Vardø Posten“ og videre Bekjendtgjørelse ved en Mand i Byens Gader blev et Møde afholdt om Aftenen i Arbejderforeningens Lokale, der til Alles Overraskelse fyldtes med omtr. 250 Mennesker, som med største Opmærksomhed lyttede til Brødrenes Tale, som de aldrig før havde hørt der; Præs. Jensons to Døtre glædede Tilhørerne med deres udmærkede Spil og deres dejlige Sang. Efter Mødets Slutning trængte Folket sig omkring de Besøgende for at trykke deres Haand og takke dem for den yndige Fest, de havde beredt dem i den saa afsidesliggende By. Kl. 11 Aften sejlede Skibet ud af Vardø Havn, og Søster Kofod med en stor

Flok taknemlige Venner kom til Skibsbryggen og tilviftede de Bortdragende et sidste Farvel og Tak. Aftenen var yndig og klar, dog lidt kold; men ikke længe efter, at Skibet var kommet udenfor Vardø, aabnedes der for Beskueren det mest storslaaede Panorama, som Dødelige kunne iagttage. Det var Midnatssolen i al sin Majestæt og Herlighed, der syntes at svæve mellem Hav og Himmel, og som Ramme om dette Billede kan Salmedigterens Ord passende anvendes, naar han siger:

„Op, al den Ting, som Gud har gjort
Hans Herlighed at prise,
Det Mindste, han har skabt, er stort
Og kan hans Magt bevise."

Præs. Jenson skriver ogsaa herom i sin Journal: „Om Bord paa Dampskibet „Erling Jarl" udenfor Norges Kyst, Nord for Vardø, ved Midnat mellem 23. og 24. Juli 1909.

Jeg skriver disse Linier, medens jeg sidder i det yndigste Skin af Midnatssolen. Siden Kl. 11 har jeg i Forening med Hustru og Døtre siddet paa Dækket; ikke en Sky har været at se paa Himmelen til at skjule Solen for vort Blik et eneste Øjeblik. Vi have visselig nydt dette herlige Syn. Andrew Jenson."

Videre siger han:

„Aldrig skal jeg kunne forglemme den Nat! I mange Aar har jeg ønsket at se Midnatssolen; og endelig er dette Ønske nu bleven opfyldt."

Tilbagerejsen fortsattes under de mest gunstige Forhold, og Hammerfest naaedes om Eftermiddagen. Det var jo 24. Juli, Utahs Pionerdag; i den Anledning blev der rekvireret Nødder, Kage og Frugt, og i Damesalonen celebrerede det lille Selskab paa en stille, men taknemlig og hjertelig Maade den for alle Sidste-Dages Hellige saa minderige Dag. Det bør ogsaa bemærkes, at det var første Gang i Historien, at saamange af Utahs Sønner og Døtre vare samlede saa højt mod Nord.

Søndag den 25. fortsattes Rejsen tilbage til Tromsø, hvortil Selskabet ankom i god Behold og modtoges af Ældsterne Henricksen og Greenhalgh og førtes til et Hotel. I dette Hotel afholdtes et kort Møde; men da Tiden var indskrænket og ingen almindelig Indbydelse var udstedt, var der kun de Hellige og nogle Venner til Stede, og Præs. Penrose var den væsentlige Taler. Kursen sattes derefter mod Harstad, hvor de Rejsende gik i Land og besaa Trondenæs Kirke, som i Middelalderen var den nordligste Kirke i hele Verden. Dernæst gjaldt Rejsen Narvik; men for at komme dertil maatte Selskabet gaa om Bord i et andet Skib, og det var med blandede Følelser, at de toge Afsked med den geniale og venlige Kaptajn og med Betjeningen paa „Erling Jarl", der vare saa behageligt knyttede til de uudslettelige Minder fra deres Nordkapsrejse.

Mandag den 26., Kl. 4 Morgen, kom det længe ventede Dampskib „Bjarkø" og sejlede snart indad Ofoten Fjord til Narvik, hvor Selskabet landede omtr. Kl. 8 samme Morgen; de bleve hjerteligt modtagne af Ældsterne Jens E. Rasmussen og Andrew H. C. Ottesen samt en Del Hellige. Narvik er en meget interessant lille By, som har betydelig

Udførsel af svensk Jernmalm, der føres fra svenske Gruber med den nordligste Jernbane i Verden, og skøndt den kun har et Indbyggerantal af omtr. 5000, pulserer der Liv og kommerciel Driftighed.

Samme Dags Aften afholdtes et meget vel besøgt Møde i Methodisternes Forsamlingssal, hvor omtr. 200 opmærksomme Tilhørere vare til Stede, og Alle syntes vel tilfredse med, hvad de havde hørt fra Præs. Penrose og Jenson. Senere afholdtes et Møde med de Hellige alene i Broder Niels Agles Hjem, hvor nævnte Broder ordineredes til Lærer og en ung Broder, Emil Evensen, til Diakon.

Tidlig den følgende Morgen bød Selskabet Ældsterne med de faa Hellige og nogle Venner Farvel og tog med Jernbanetoget med Stockholm, Sverige, som Maal. Dette blev en anden meget interessant Del af Rejsen med vexlende Landskaber og en stadig Stigning gjennem 21 Tunneller, indtil Rigsgrændsen mellem Norge og Sverige naaedes, 1600 Fod over Havet. Herfra førte Vejen stadig nedad til Torneaa-Elven og videre gjennem Lapland, der er meget goldt og øde med omtrent 6000 Lapper, som vandre omkring med deres Renhjorde. Vejen fører over mange Elve, der løbe ud i den botniske Bugt. Rejsen var lang og trættende, eftersom Bekvemmelighederne paa denne Bane ere meget indskrænkede, men Selskabet ankom lykkelig og vel til Stockholm Torsdag Formiddag den 29. og fik en hjertelig Modtagelse af Missionspræs. Peter Sundwall og Datter, Ældste Teudt og Hustru samt mange Ældster og Hellige.

Den foregaaende Søndag havde Præs. Anthon H. Lund afholdt Konference. Præs. Penrose afholdt nu et Præstedømsmøde om Eftermiddagen, hvor 60 Ældster vare til Stede. Om Aftenen afholdtes et velbesøgt Møde i Missionshjemmets store, prægtige Sal.

Lørdag den 31. tog Selskabet med Jernbane til Malmø og derfra til Kjøbenhavn, hvor det hele Selskab igjen samledes; Præs. Lund med Familie havde nemlig opholdt sig i Hovedstaden flere Dage, forinden de Øvrige ankom.

Søndag den 1. Aug. afholdtes Søndagsskole og to velbesøgte Møder, hvor Præsidenterne Lund, Penrose og Jenson talte; disse Sammenkomster udmærkede sig ved Liv, Lys og Varme, fremkaldt af en rig Fylde af Herrens Aand, og som en passende Afslutning paa Selskabets Rundrejse i de tre nordiske Lande afholdtes Mandag Formiddag Præstedømsmøde og om Aftenen en righoldig og vellykket Koncert.

Præs. Lund med Familie forlod Kjøbenhavn Mandag Aften for at rejse til Berlin, medens Præs. Penrose og Hustru først afrejste næste Aften til samme Sted.

Den samlede Vejlængde, som Selskabet tilbagelagde over Land og Vand, udgjør 5500 eng. Mil fra Kjøbenhavn gjennem de 3 Lande og tilbage hertil. Alle Deltagerne føle sig taknemlige til Gud for hans Varetægt overalt, saa at intet Uheld indtraf eller Noget, som forstyrrede Nydelsen af den lange, interessante og betydningsfulde Tur. Hver enkelt Deltager i det hele Selskab beder mig at frembære deres hjerteligste Tak for al den Kjærlighed, venlige Imødekommenhed og Gjæstfrihed, som med ødsel Haand er bleven dem til Del fra Konferencepræsidenter,

Missionærer, Sangkor med deres respektive Ledere og Andre, og tilsidst, men ikke mindst, fortjener Missionspræs. Jenson Tak og Paaskjønnelse for den dygtige Maade, paa hvilken han planlagde og ledte den hele Rejse, saa at det hele Selskab til Trods for de mange praktiske Vanskeligheder, som naturlig møder den Rejsende paa aldeles ukjendte Ruter, glædede sig til Begyndelsen, frydede sig ved Fortsættelsen og var hjertelig tilfredse med Afslutningen.

Som Slutning paa det Hele giver jeg, om end kun et svagt, Udtryk for alle de skandinaviske Helliges Følelser, naar jeg siger til vore Brødre, Præs. Lund, Penrose og Jenson med deres kjære Familier: Hjertelig Tak for Besøget! Maa Himlens Gud, hvis Tjenere I ere, velsigne eder alle paa eders fortsatte Besøg og føre eder alle sikkert tilbage til vore velsignede Hjem i det fjerne Vest. O. J. Andersen,

Redaktionssekretær.

Missionsnyheder.

Ankomst. Den 4. August ankom Ældsterne Christian Andersen fra Monro, Utah; Jens Lyman Nielsen fra Bluff, Utah, og Carl Evin Wilberg fra Castledale, Utah, for at virke i Skandinavien.

Beskikkelse. Ældste Christian Andersen er bleven beskikket til at arbejde i Aalborg Konference, Ældste Jens Lyman Nielsen i Aarhus Konference og Carl Evin Wilberg i Kristiania Konference.

Afløsning. Følgende Missionærer ere hæderligt løste fra et godt og veludført Arbejde i den skandinaviske Mission: N. P. Nielsen jun., Sekretær paa Missionskontoret, Kjøbenhavn, Niels N. Busk og Axel Christian Nielsen fra Aalborg Konference, Andrew H. Andersen, Konferencepræsident, samt Jacob J. H. Jensen, Joseph P. Johannesen og James Brown fra Aarhus Konference, Henry Danielsen fra Kristiania Konference og Samuel Christensen fra Bergens Konference.

Afrejse. Ældsterne James Brown, Niels N. Busk, Joseph P. Johannesen, Axel Christian Nielsen og Henry Danielsen afsejlede fra Esbjerg den 10. August, medens N. P. Nielsen jun. med Hustru samt Andrew H. Andersen, Jacob J. H. Jensen og Samuel Christensen lagde Vejen over Berlin og Paris for at støde til det øvrige Selskab i Liverpool; det forventes, at de alle ville tage over Atlanterhavet med Dampskibet „Laurentic". Præs. Lund med Familie vil afrejse med samme Skib.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).